

R O Z H O D N U T I E

Odvolací Disciplinárny senát v zložení z predsedu JUDr. Ľubomíra Hudáka a členov senátu Mgr. Igora Schweizera, JUDr. Dagmar Valockej, JUDr. Ivana Syrového, PhD. a JUDr. Marcely Malatkej, v disciplinárnej veci vedenej proti sudcovi JUDr. I. O., sudcovi X, o odvolaní predsedníčky X proti rozhodnutiu Disciplinárneho senátu zo dňa 15. júna 2016, sp. zn. 6 Ds 6/2015, dňa 10. mája 2016 v Bratislave, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, odvolanie predsedníčky X

z a m i e t a.

Vec sa vracia disciplinárnemu senátu prvého stupňa, aby vo veci konal a rozhodol.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozhodnutím disciplinárny senát podľa § 124 písmeno a/ zákona číslo 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, (ďalej iba zákon o sudcoch a prísediacich), disciplinárne konanie proti JUDr. I. O. sudcovi X, pod sp. zn. 6 Ds 6/2015 pre závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. f/ zákona č. 385/2000 Z.z. na skutkovom základe uvedenom v návrhu na začatie disciplinárneho konania zo dňa 29. 09. 2015, doručeného disciplinárnemu senátu dňa 01. 10. 2015, zastavil, pretože návrh bol podaný oneskorene.

V odôvodnení rozhodnutia disciplinárny senát uviedol, že predsedníčka X JUDr. A. V. podala dňa 01. októbra 2015 návrh na začatie disciplinárneho konania proti sudcovi X JUDr. I. O. pre skutok, pretože ako sudca vo veci vedenej na X pod sp. zn. 1 Tdo 8/2015, v ktorej bolo v dovolacom konaní zrušené právoplatné rozhodnutie Okresného súdu X, sp. zn. 8T 1/2013, o odsúdení M.M. (ďalej len „M.M.“) trestný čin sexuálneho násillia a pokračovací prečin krádeže a vec bola vrátená okresnému súdu na nové prerokovanie a rozhodnutie a obvinený nebol vzatý do väzby, sa podieľal na vydaní rozhodnutia a vyhotovil rozhodnutie, v ktorom bol jediným a výlučným dôvodom zrušenia odsudzujúceho rozsudku záver, že vo veci vedenej proti obvinenému M.M. konal a rozhodol sudca okresného súdu M. A., ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, pretože bol odsúdený pre úmyselný trestný čin, hoci tento záver je svojvoľný a nezodpovedá ani platnej právnej úprave a dôvody písomne vyhotoveného rozhodnutia, ktorého návrh ako člen predsedsa senátu vyhotovil, neobsahujú právne relevantné dôvody pre záver o tom, že vo veci rozhodoval sudca, ktorý mal byť z konania vylúčený, ale obsahujú dôvody, ktoré svedčia o zjavnom prekročení právomoci dovolacieho súdu / senátu posudzovať oprávnenie sudcu okresného súdu konať a rozhodovať vo veci obvineného M.M. a tiež obsahujú dôvody, ktoré pre posúdenie veci neboli právne významné a potrebné a s trestnou vecou M.M. ani nesúvisia, pretože sa týkajú postupov iných ústavných činiteľov s politickými konštatovaniami o ich nečinnosti v súvislosti s trestným stíhaním sudcu v Českej republike, a následkom uvedeného konania a rozhodnutia bola z výkonu trestu na slobodu prepustená osoba odsúdená na päť rokov odňatia slobody, čo vyvolalo opodstatnené obavy z jej ďalšieho možného protispoločenského konania vzhľadom na charakter jej trestnej činnosti a aj negatívne reakcie verejnosti na spravodlivosť súdneho konania, ktoré sú smerované proti celému súdnictvu v Slovenskej republike.

Predsedníčka X JUDr. A. V. v návrhu zo dňa 29. septembra 2015, doručeného disciplinárnemu senátu dňa 01. októbra 2015 uviedla, že o rozhodnutí senátu X v trestnej veci vedenej na X pod sp. zn. 1Tdo8/2015, sa dozvedela dňa 08. apríla 2015, kedy senát v zložení JUDr. T. A., JUDr. I. O. a JUDr. A. I. dal rozhodnutie na opis kancelárii. Bližšie nepopísala, akým spôsobom sa k rozhodnutiu dostala /napr. na základe vykonávaného dohľadu predsedom súdu, na základe podnetu oprávnených osôb, sťažnosti a podobne/. V spisovom materiály 1Tdo8/2015 sa nenachádza žiaden záznam o skutočnostiach, akými sa predsedníčka X dozvedela o rozhodnutí zo dňa 23. februára 2015, či z akých dôvodov vlastne a kedy nahliadla do spisového materiálu.

Disciplinárny senát poukázal na znenie ust. § 120 ods. 7 a § 124 písm. a/ zákona o sudcoch a príseďiacich a dodáva, že rozsudok v trestnej veci vedenej na X pod sp. zn. 1Tdo8/2015 bol vyhlásený dňa 23. februára 2015. Termín vyhlásenia uvedeného rozsudku bolo zverejnený na internetovej stránke X.

Časť vety vyššie citovaného ustanovenia § 120 ods. 7 zákona č. 385/2000 Z. z. v platnom znení „keď sa orgán oprávnený podať návrh dozvedel o disciplinárnom previnení,, nemožno chápať tak, že beh zákonnej subjektívnej lehoty na podanie disciplinárneho návrhu začína až dňom, kedy sa predsedníčka X dozvedela o vyššie uvedenom rozhodnutí, pretože tým by začiatok behu uvedenej 6–mesačnej lehoty sa nutne stal vecou náhodilosti.

Lehota na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania preto začala plynúť dňom vyhlásenia rozhodnutia v uvedenej trestnej veci - t.j. dňom 23.februára 2015 a uplynula dňom 23. augusta 2015. Vzhľadom k tomu, že rozhodnutie senátu X v trestnej veci 1Tdo8/2015 bolo dané na opis, a to v celom znení dňa 08. apríla 2015 aj s odôvodnením, a v tento deň bolo aj expedované stranám, teda zverejnené v celom rozsahu, mala predsedníčka X, do 23. augusta 2015 dostatočnú lehotu na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania.

Opierajúc sa o doterajšiu rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky disciplinárny senát uviedol, že účelom a zmyslom inštitútu zániku zodpovednosti sudcu za disciplinárne previnenie uplynutím lehoty uvedenej v § 120 ods. 7 zákona o sudcoch a príseďiacich je na jednej strane záujem, aby návrh na disciplinárne previnenie proti sudcovi bol podávaný bez zbytočného odkladu a na druhej strane nevyhnutnosť poskytnúť ochranu sudcom pred podávaním disciplinárnych návrhov s podstatným časovým odstupom jednak od momentu, keď došlo ku konaniu, v ktorom možno vidieť disciplinárne previnenie a jednak od momentu, keď sa osoba oprávnená podať návrh o takomto konaní dozvedela. Za deň rozhodujúci pre začatie plynutia subjektívnej lehoty nemožno považovať iný deň ako je ten, v ktorom je predsedovi súdu napr. doručené podanie, podnet alebo sťažnosť dotknutej osoby alebo vo všeobecnosti sprístupnená informácia, z ktorej je možno vyvodit', že malo dôjsť k disciplinárnemu previneniu. V žiadnom prípade nie je týmto dňom deň, keď napr. oprávnená osoba po preverení relevantných podkladov dospeje k záveru, že konanie určitého sudcu môže byť posúdené ako disciplinárne previnenie. Na vykonanie šetrenia a ustálenie toho, či sú splnené podmienky pre podanie disciplinárneho návrhu slúži práve spomenutá šesťmesačná subjektívna lehota.

Disciplinárny senát odkázal na právnu úpravu obsiahnutú v citovaných zákonných ustanoveniach, z ktorej vyplýva povinnosť predsedu súdu dohliadať na dodržiavanie povinností ustanovených sudcom týmto zákonom a osobitnými zákonmi a v prípade dôvodného podozrenia z ich porušovania je povinný vykonať opatrenia nevyhnutné na zistenie skutkového stavu, odstránenie zistených nedostatkov a vyvodenie disciplinárnej zodpovednosti alebo trestnej zodpovednosti (§ 42 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z.) a v nadväznosti na to mu zveruje oprávnenie podať návrh na začatie disciplinárneho konania (§ 120 ods. 2 písm. e/ zákona o sudcoch a prísediach).

Začatie plynutia subjektívnych a objektívnych lehôt nemôže závisieť od rozhodnutia oprávneného orgánu, ktorý môže navrhnúť disciplinárne konanie, pretože prípadná ľubovôľa oprávneného orgánu pri nakladaní so začiatkom subjektívnej lehoty, by mohla narušiť právnu istotu sudcov. Konkrétne, zákonná subjektívna a objektívna lehota sú vždy prekluzívnymi lehotami, ktoré oprávnený orgán nemôže predĺžiť. Inak povedané, určenie začiatku plynutia subjektívnej lehoty nie je a nemôže závisieť od svojvôle, či vnútorných pomerov oprávneného orgánu, tak, ako to skonštatoval Ústavný súd Slovenskej republiky v Náleze II.ÚS 140/2011, resp. Ústavný súd Českej republiky v Náleze IV.ÚS 302/2002. Toto platí v prípade, ak sa rozhodnutie osobe oprávnenej podať návrh na začatie disciplinárneho konania nedoručuje.

V prípade, ak nie je zrejmé, kedy sa subjekt oprávnený podať návrh na disciplinárne konanie dozvedel o rozhodnutí, pretože uvedené rozhodnutie sa mu nedoručuje, plynie lehota na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania od vyhlásenia predmetného rozhodnutia.

Uplynutie uvedenej lehoty malo za následok vznik povinnosti disciplinárneho senátu bez ústneho pojednávania konanie podľa § 124 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z. v platnom znení, zastaviť.

K doručeniu rozhodnutia predsedníčke X došlo dňa 03.06.2016 a odvolanie proti nemu podala dňa 15.06.2016.

V odôvodnení odvolania predsedníčka X (ďalej iba odvolateľka) uviedla, že:

Uvedené skutkové a právne závery disciplinárneho súdu nie sú správne, konanie a rozhodnutie považujem ako navrhovateľka oprávnená na podanie disciplinárneho návrhu za arbitrárne na zastavenie konania v rozpore so zákonom.

Navrhovateľka v súlade s § 120 ods. 8 zák. č. 385/2000 Z. z. v návrhu uviedla skutočnosti, z ktorých je zrejmý začiatok plynutia subjektívnej a napokon aj objektívnej

premlčacej lehoty na podanie návrhu. Tou skutočnosťou je oboznámenie sa s dôvodmi rozhodnutia dovolacieho senátu, k čomu mohlo najskôr dôjsť k dňom, keď bolo rozhodnutie dané na opis do súdnej kancelárie a bolo písomne vyhotovené, t. j. 08.04.2015. Do uvedenej doby, napriek oznámeniu o vyhlásení rozhodnutia na internetovej adrese X, nebolo možné zistiť a ani žiadnym spôsobom sa dozvedieť nielen o dôvodoch rozhodnutia dovolacieho senátu, ale ani o samotnom obsahu rozhodnutia a zložení senátu.

Navrhovateľka v návrhu na disciplinárne konanie uviedla deň 08.04.2015 ako najskorší možný okamih pre získanie informácií o dôvodoch rozhodnutia, hoci sama sa dozvedela o konkrétnych dôvodoch predmetného rozhodnutia až neskôr (v mesiaci máj 2015) z mediálnych informácií, vyznievajúcich nelichotivo pre X a súdnictvo ako celok. Až do 08.04.2015 ani objektívne nemohla mať informácie o dôvodoch rozhodnutia dovolacieho senátu, lebo nebolo vyhotovené a až uvedeného dňa vyhotovením rozhodnutia s uvedením dôvodov bol dokonaný skutok v návrhu uvedený ako disciplinárne previnenie. Uvedeným dňom začalo tiež plynutie objektívnej lehoty na podanie návrhu.

Navrhovateľka v návrhu uviedla, že „o disciplinárnom previnení sa dozvedela nie skôr ako 08. apríla 2015 (kedy bolo rozhodnutie odovzdané na opis)“. Uvedené svedčí o snahe zjednodušiť proces zisťovania okamihu začiatku plynutia lehoty na podanie návrhu a sama počítala s behom tejto lehoty od uvedeného dňa, hoci, ako už bolo uvedené, sa o dôvodoch rozhodnutia dozvedela až neskôr.

Navrhovateľka pred 08. aprílom 2015 nedisponovala a ani nemohla disponovať takým rozsahom informácií, na základe ktorých by mohla dôvodne predpokladať naplnenie skutkovej podstaty disciplinárneho previnenia členmi alebo niektorým členom senátu ITdo v súvislosti s dôvodmi rozhodnutia z 23.02.2015. Takýmito informáciami nemohla disponovať ani vtedy, ak by sa dozvedela o termíne vyhlásenia rozhodnutia. Nie je ničím odôvodnené ani len predpokladať, že by sa samotné dôvody rozhodnutia čo i len na základe ústneho vyhlásenia a odôvodnenia mohli reálne ako informácia dostať do jej dispozície v takej kvalite, z ktorej by bolo aspoň v základných rysoch zrejmé, čo viedlo senát/sudcu k takým dôvodom zrušenia odsudzujúceho rozsudku, ktoré je možné kvalifikovať ako prekročenie právomoci dovolacieho súdu.

Keďže aj začiatok plynutia objektívnej lehoty na podanie disciplinárneho návrhu je možné stanoviť najskôr ku dňa 08.04.2015, začiatok plynutia subjektívnej lehoty objektívne nemôže uvedenému dátumu predchádzať.

Pokiaľ disciplinárny senát postráda informáciu o tom, ako sa predsedníčka súdu dozvedela o obsahu rozhodnutia, lebo v spise nie je záznam o nahliadnutí do spisu, predkladateľka oznamuje, že si ako predsedníčka súdu z príslušnej kancelárie na základe medializovaných informácií vyžiadala (niekedy v mesiaci máj 2015) na nahliadnutie príslušný zberný spis a kópiu rozhodnutia v súlade s právomocami, ktoré jej ako predsedníčke súdu zo zákona vyplývajú.

Názor disciplinárneho senátu, podľa ktorého „lehota na podanie návrhu na disciplinárne konanie začala plynúť dňom vyhlásenia rozhodnutia v trestnej veci – t.j. dňom 23. februára 2015 a uplynula dňom 23. augusta 2015“ je podľa navrhovateľky arbitrárny nielen preto, že nebol ničím zdôvodnený. Ak disciplinárny senát uvádza, že do 23. augusta 2015 mala predsedníčka súdu dostatočne dlhú lehotu na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania, tento názor považuje navrhovateľka za vnútorne rozporný, pretože jej prináleží šesť mesačná lehota na podanie disciplinárneho návrhu odo dňa, keď zistila (v danom prípade mohla zistiť) relevantné dôvody na jeho podanie voči konkrétnej osobe. Nie je v kompetencii disciplinárneho senátu vysloviť sa k dostatočnosti aj kratšej lehoty na podanie disciplinárneho návrhu.

V závere odvolateľka zdôvodnenia odvolania navrhla napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému disciplinárnemu senátu na ďalšie konanie vo veci samej.

K odvolaniu sa písomne vyjadril JUDr. I. O. podaním doručeným disciplinárnemu senátu dňa 21.06.2016, kde uviedol, že:

Disciplinárny súd rozhodol zákonne, keď disciplinárne konanie zastavil z dôvodu, že návrh bol podaný oneskorene. Predsedníčka X hoci vedela, že vo veci 1 Tdo 8/2015 bolo rozhodnutie 23.02.2015 o jeho obsah sa nezaujímal a naň reagovala až po vyjadrení medializovaných vyjadrení politikov a ústavných činiteľov.

Predsedníčka X pritom nemá ani oprávnenie posudzovať právoplatné súdne rozhodnutia, pretože to zákon zveruje iba nadriadenému súdu po podaní opravného prostriedku, ak to zákon pripúšťa.

V ďalšom poukázal na svoje vyjadrenia k návrhu na začatie disciplinárneho konania ako aj na vyhlásenie, že trvá na prejednaní veci z 13.06.2016.

A. U., podpredsedníčka X, zastupujúca predsedu, ktorého funkcia nie je obsadená, v podaní doručenom disciplinárnemu senátu dňa 19.11.2019 uviedla, že :

Vzala na vedomie upovedomenie o termíne verejného zasadnutia odvolacieho disciplinárneho senátu 21.11.2019, zotráva na odvolaní podanom 15.06.2016 z dôvodov, ktoré sú v ňom uvedené. Vzhľadom na to, že vo vzťahu k ďalším členom senátu už odvolací disciplinárny senát 2Dso zaujal k behu subjektívnej lehoty na podanie disciplinárneho návrhu iné stanovisko (2Dso 6/2016, 2Dso 5/2016), rozhodnutie v tejto veci iným odvolacím senátom bude významné pre budúci výklad a aplikáciu ustanovenia § 120 ods. 7 zákona o sudcoch. Dovoľuje si poukázať v tejto súvislosti na rozhodnutie 1 Dso 4/2014. Keďže predmetom konania odvolacieho disciplinárneho senátu nebude konanie v merite veci o samotných dôvodoch disciplinárneho návrhu, má za to, že jej účasť na verejnom zasadnutí nie je nevyhnutná a bude sa konať bez účasti zástupcu na strane navrhovateľa.

Na verejnom zasadnutí nariadenom odvolacím disciplinárnym senátom JUDr. I. O. uviedol, že upriamuje pozornosť odvolacieho disciplinárneho senátu na predchádzajúce rozhodnutia disciplinárnych senátov, a to sp. zn. 2Dso/6/2016 týkajúce sa JUDr. I. a 2Dso/5/2016 týkajúce sa JUDr. A. a žiada, aby senát vyhodnotil tieto rozhodnutia v zmysle ustálenej súdnej praxe nielen slovenských súdov ale aj európskeho súdu pre ľudské práva. V rámci záverečnej reči sa odvolával na všetky svoje predchádzajúce písomné vyjadrenia, ktoré sú založené v spise a okrem toho zdôraznil aj jedno právoplatné oslobodzujúce rozhodnutie a jedno neprávoplatné rozhodnutie JUDr. A. a JUDr. I. v identickej veci. Ide o princíp právnej istoty.

V konečnom návrhu sudca navrhol odvolanie predsedníčky X vyriešiť tak, že sa prvostupňové rozhodnutie zruší a on bude spod návrhu oslobodený. Poukázal najmä na dĺžku konania, ktoré je takmer už 5 rokov. Je pravdou, že dal už vopred žiadosť, aby sa vec prejedнала, a to aj s poukazom na § 9 ods. 3 Tr. por..

Odvolací disciplinárny senát po dôslednom vyhodnotení a preskúmaní dôvodnosti a zákonnosti napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že dokazovanie bolo uskutočnené v dostatočnom rozsahu v predmete rozhodovania, rozhodnutie je dôvodné a zákonné a preto Odvolací disciplinárny senát odvolanie navrhovateľky zamietol.

Zároveň v súlade s poučením napadnutého rozhodnutia, opierajúc sa o do troch dní podané vyhlásenie sudcu, že trvá na prejednaní veci, bola vec vrátená disciplinárnemu senátu prvého stupňa, aby vo veci konal a rozhodol.

Odvolací disciplinárny senát k správnym skutkovým argumentom disciplinárneho senátu prvého stupňa dodáva, že navrhovateľka vo vzťahu k iným oprávneným osobám podať

voči sudcovi disciplinárny návrh (§ 120 ods. 2 zákona o sudcoch a prísediach) má osobitné postavenie na rozdiel od ministra spravodlivosti, predsedu súdnej rady, verejného ochrancu práv, resp. príslušnej sudcovskej rady a to najmä z pohľadu informovanosti o veci, pretože o skutkovom stave závažného disciplinárneho rozhodnutia sa mohla dozvedieť už pri výkone služobných povinností predsedníčky súdu. Postavenie predsedu súdu, vrátane predsedu X, vo vzťahu k sudcom vykonávajúcim funkciu na súde, ktorému predsedá, je definovaný predovšetkým jeho povinnosťami, ktoré sú uvedené v ust. § 42 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov (ďalej iba zákon o súdoch).

Podľa § 42 ods. 2 zákona o súdoch,

„Predseda súdu a podpredseda súdu sú povinní

- a) vykonávať svoju funkciu svedomito, riadne a včas plniť svoje povinnosti orgánu riadenia a správy súdov,*
- b) voči sudcom súdu, ktorého správu vykonávajú, pristupovať nezaujato a zachovávať za rovnakých podmienok ich rovnaké práva a povinnosti; nemôžu zvyhodňovať alebo znevýhodňovať sudcu pre jeho právne názory vyjadrené v rozhodovaní,*
- c) nenechať sa pri výkone svojej funkcie ovplyvniť osobnými záujmami alebo záujmami politických strán, politických hnutí, verejnou mienkou alebo oznamovacími prostriedkami,*
- d) kontrolovať dodržiavanie pravidiel bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci podľa osobitného zákona; na účely bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci sa predseda senátu a podpredseda súdu považujú za zamestnávateľa*
- e) zdržať sa verejného vyslovovania svojho názoru vo veciach prejednávaných súdom; ust. § 74 ods. 1 písm. e/ tým nie je dotknuté.“*

Podľa § 42 ods. 3 zákona o súdoch

„Predseda súdu je povinný dohliadať na dodržiavanie povinností ustanovených sudcom týmto zákonom a osobitnými zákonmi a v prípade dôvodného podozrenia z ich porušovania je povinný vykonať opatrenia nevyhnutné na zistenie skutkového stavu, odstránenie zistených nedostatkov a vyvodenie disciplinárnej zodpovednosti alebo trestnej zodpovednosti.“

Je pochopiteľné, že predseda súdu sa nemôže vždy a za akýchkoľvek okolností oboznámiť s každým rozhodnutím prijatým na jemu podriadenom súde, ale je potrebné zdôrazniť, že vo veci dovolacieho rozhodnutia zo dňa 23.02.2015 sp. zn. 1Tdo 8/2015 došlo k verejnému vyhláseniu rozhodnutia, ktoré zároveň bolo zverejnené na internetovej stránke X. Samotný výrok dovolacieho senátu X znel nasledovne:

V bode I.

Podľa § 386 ods. 1 Tr. por. uznesením Krajského súdu X z 25. septembra 2013, sp. zn. 3To 103/2013 a konaním, ktoré mu predchádzalo z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por., bol porušený zákon v ust. § 319 Tr. por. v neprospech obvineného M.M.

Podľa § 386 ods. 2 Tr. por. napadnuté uznesenie Krajského súdu sa zrušuje.

Zrušuje sa aj rozsudok Okresného súdu X z 29. júla 2013, sp. zn. 8T 1/2013.

Zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 388 ods. 1 Tr. por. Okresnému súdu X prikazuje, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

V bode II.

Podľa § 380 ods. 2 Tr. por. obvinený M.M, nar. xxx, sa neberie do väzby.

K námietke odvolateľky, že sa nemohla oboznámiť s rozhodnutím dovolacieho senátu sp. zn. 1Tdo 8/2015 zo dňa 23.02.2015 je potrebné uviesť, že už zo samotného znenia výroku dovolacieho senátu vyplýva, že okrem iného došlo k zrušeniu rozsudku Okresného súdu X z 29. júla 2013, sp. zn. 8T 1/2013 a účinky tohto trestnoprávneho rozhodnutia (o protiprávnosti ktorého navrhovateľka nepochybuje) nastali okamžite jeho vyhlásením.

Navrhovateľka ako predsedníčka súdu, na ktorom bolo učinené predmetné rozhodnutie, počnúc dňom 23.02.2015 mala kedykoľvek možnosť oboznámiť sa s obsahom výroku daného rozhodnutia služobným postupom prostredníctvom súdneho manažmentu, alebo vyžiadaním si výroku rozhodnutia v danej veci z trestnoprávnej kancelárie, či nazretím do zverejneného rozhodnutia.

Argument navrhovateľky, že najskôr jej začala plynúť subjektívna lehota dňom 08.04.2015 neobstojí i preto, že týmto dňom bolo vydané písomné vyhotovenie rozhodnutia dovolacieho senátu 1Tdo 8/2015 zo dňa 23.02.2015 k opisu a navrhovateľka sa nemohla

oboznámiť s obsahom predmetného rozhodnutia, nakoľko nebola procesnou stranou konania v danej trestnej veci, inak ako služobným postupom vyššie naznačeným.

Plynutie subjektívnej lehoty pre podanie disciplinárneho návrhu nemohlo začať momentom – dňom vydania písomného vyhotovenia konkrétnym vyhotoviteľom (sudcom spravodajcom) na opis aj z toho dôvodu, že by tak daný sudca mohol vlastným pričinením (úmyslom) ovplyvniť svoju nepostihnuteľnosť z pohľadu disciplinárneho konania, ak by takéto rozhodnutie vydal až po uplynutí objektívnej lehoty a znemožnil by tak fakticky predsedovi súdu (resp. iným oprávneným osobám k podaniu návrhu na disciplinárne konanie) oboznámiť sa s „podstatou“ rozhodnutia. Takýto výklad plynutia subjektívnej lehoty osobitne v trestných veciach, kde účinky rozhodnutia nastávajú okamžite, je nežiaduci a neprijateľný.

Prvostupňový disciplinárny senát ako aj Odvolací disciplinárny senát sa vo svojich dôvodoch oprel o závery Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 140/2011 vyhláseného 16.06.2011, z ktorého je potrebné citovať:

Procesné garancie, ktoré sú atribútmi spravodlivého súdneho konania, slúžia právnej istote a sú imanentným komponentom materiálneho právneho štátu. Rovnako aj ustanovenia o premlčaní disciplinárneho stíhania, ktoré umožňujú realizáciu disciplinárnej zodpovednosti tak, že konaniu oprávnených orgánov určujú časové limity, vytvárajú právnu istotu pre sudcov.

Účelom a zmyslom inštitútu zániku zodpovednosti sudcu za disciplinárne previnenie uplynutím premlčacej lehoty (uvedenej v § 120 ods. 7 zákona o sudcoch a prísediacich) podľa § 118 ods. 1 zákona o sudcoch a prísediacich je na jednej strane záujem, aby návrh na disciplinárne konanie proti sudcovi bol podávaný bez zbytočného odkladu, a na druhej strane nevyhnutnosť poskytnúť ochranu sudcom pred podávaním disciplinárnych návrhov s podstatným časovým odstupom jednak od momentu, keď došlo ku konaniu, v ktorom možno vidieť disciplinárne previnenie, a jednak od momentu, keď sa osoba oprávnená podať návrh po takomto konaní dozvedela (v záujme právnej istoty). Zákonodarcom ustanovená lehota šiestich mesiacov je na tento účel vhodná, ale aj dostačujúca. Tieto lehoty sú preto stanovené primárne v záujme ochrany sudcu.

Z ďalšej časti dôvodov citovaný Nález Ústavného súdu SR uvádza:

Prvá objektívna možnosť vo vzťahu ku skutku kedy sa predsedníčka krajského súdu bez pochyby dozvedela o mene a priezvisku sudkyne, o skutku, ktorý malo byť naplnené disciplinárne previnenie sudkyne a dôkazoch, ktorými sa disciplinárne previnenie

preukazovalo (§ 120 ods. 8 zákona o sudcoch a príseďiacich), nastal v danej veci už deň, keď bol podaný podnet predsedníčky krajského súdu na disciplinárne konanie...

Bolo už záležitosťou organizácie činnosti predsedníčky krajského súdu, akým spôsobom je ďalej preverená dôvodnosť podnetu. Začatie plynutia subjektívnych aj objektívnych lehôt nemôže závisieť od rozhodnutia oprávneného orgánu, ktorý môže navrhnúť disciplinárne konanie..., pretože prípadná ľubovôľa oprávneného orgánu pri nakladaní so začiatkom subjektívnej lehoty ľubovoľne by mohla narušiť právnu istotu sudcov. Konkrétne, zákonná subjektívna a objektívna lehota sú vždy prekluzívnymi lehotami, ktoré oprávnený orgán nemôže predĺžiť. Inak povedané, určenie začiatku plynutia subjektívnej lehoty nie je a nemôže závisieť od svojvôle či vnútorných pomerov oprávneného orgánu.

Odvolací disciplinárny senát zdôrazňuje, že navrhovateľka žiadnym spôsobom v celom konaní nevysvetlila, prečo napriek zdôrazňovaní arbitrárnosti i svojvoľnosti pri rozhodovaní, na ktorom sa disciplinárne stíhaný sudca mal podieľať, návrh na začatie disciplinárneho konania podala až 7 dní pred ukončením ňou označenej subjektívnej šesť mesačnej lehoty, t. j. 01.10.2015, ktorý postup nie je ani v súlade s povinnosťou predsedu súdu vyplývajúcou z už citovaného ust. § 42 ods. 3 zákona o súdoch. Návrh na začatie disciplinárneho konania v skutkovej časti neuvádza jediný konkrétny dátum, kedy malo dôjsť k naplneniu spáchania závažného disciplinárneho previnenia a tento je možné iba odvodiť iba z dôvodov tohto návrhu.

Ak navrhovateľka skutkovo spája disciplinárnu zodpovednosť konkrétneho sudcu s verejne vyhláseným rozhodnutím, je v súlade s princípom právnej istoty tohto sudcu, aby v súvislosti s takým rozhodnutím nebol vystavený hrozbe disciplinárneho postihu s podstatným časovým odstupom od jeho vyhlásenia. Ak navrhovateľka dôvodí, že podmienky pre podanie disciplinárneho návrhu boli u nej dané až dňom 08.04.2015, neexistovala žiadna objektívna prekážka, ktorá by jej bránila podať disciplinárny návrh v lehote 6 mesiacov od vyhlásenia rozsudku, t. j. do 23.08.2015, osobitne ak všetku svoju argumentáciu odvíja od samotného základného trestného spisu a písomností v ňom obsiahnutých. Právna istota sudcu však v danom smere musí mať prednosť pred záujmom na jeho disciplinárnom postihu so značným časovým odstupom.

Nakoľko sudca včas a riadne v zmysle poučenia prvostupňového disciplinárneho senátu podal vyhlásenie, že trvá na prejednanej veci v zmysle ust. § 9 ods. 3 Tr. por. s poukazom na ust. § 150 ods. 2 zákona o sudcoch a príseďiacich, v druhej časti

tohto rozhodnutia odvolací disciplinárny senát vec vrátil disciplinárnemu senátu prvého stupňa, aby vo veci konal a rozhodol.

Tento po prijatí procesného rozhodnutia o pokračovaní disciplinárneho konania vykoná dokazovanie tak, aby bolo možné rozhodnúť o vine, či oslobodení disciplinárne stíhaného sudcu.

Podľa § 332 ods. 3 Trestného poriadku

„Odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.“

Odvolací súd nemohol vyhovieť návrhu sudcu, aby sám odvolací senát rozhodol o návrhu tak, že prvostupňové rozhodnutie zruší a on bude spod návrhu oslobodený, nakoľko v prejednávanej veci nebolo vykonávané dokazovanie v merite veci, nebol teda správne zistený skutkový stav, na základe ktorého by odvolací disciplinárny senát mohol rozhodnúť sám, ale prvostupňový disciplinárny senát a aj odvolací sa zaoberal doteraz len otázkou včasnosti podaného návrhu a plynutia prekluzívnej lehoty na podanie návrhu. Pre rozhodnutie v merite veci je potrebné doplniť dokazovanie o skutku, ktorý bol dôvodom pre podanie návrhu na disciplinárne stíhanie.

Na podklade týchto argumentov bolo rozhodnuté tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.

V Bratislave 21. novembra 2019

JUDr. Eubomír Hudák, v. r.
predseda Odvolacieho disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Mgr. Zuzana Dimmelová